

РЕШЕНИЕ

№ 5193

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 116-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПАВЕЛ Г. ПАНОВ

при участието на секретаря ВАЛЕРИЯ Н. ВАСИЛЕВА като разгледа докладваното от ПАВЕЛ Г. ПАНОВ Административно наказателно дело № 20231110213799 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на В. В. С. срещу наказателно постановление (НП) изх. № РД-05-0139/26.07.2023г., издадено от директора на Столична регионална здравна инспекция (СРЗИ), с което на основание чл. 218, ал. 2 от Закона за здравето /ЗЗ/ на В. В. С. с ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ.

В подадената жалба твърди, че са нарушени чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, тъй като не е дадена легална дефиниция в НП за „закрито обществено място“. Оспорва в изделията, които се твърди да са пушени да има тютюн и нарушението е недоказано. Намира, че допустителите не могат да бъдат наказвани по реда, посочен от АНО. Моли за отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата. Моли за отмяна на НП по аргументи, посочени в придружително писмо към жалбата

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 24.03.2023 г. св. Л. Д. – главен инспектор в СРЗИ, заедно със свидетеля М. Б., служител на СДВР, извършили проверка в бар и клуб „Манко” в гр. София, ул. „И.В.” № 3,

стопанисван от „Вес Трейд Груп“ ЕООД. Установила, че в бара, който бил закрито помещение, много клиенти пушили бездимни тютюневи изделия – Iqos и Glo. В заведението по време на проверката от установените устройства не излизал тютюнев дим, нямало мирис или пушек.

В действителност устройствата били бездимни тютюневи изделия, които не предизвиквали горене на тютюна, а единствено неговото нагряване под температурата на горене и пушек/дим не се отделял при употребата им.

По време на проверката жалбоподателят С. бил на работа по силата на сключен трудов договор и заемал длъжността „салонен управител“, като съгласно длъжностната му характеристика същият контролирал работата на заведението в салона за гости. Фактически С. осъществявал длъжностни функции по управление на реда в заведението, като той се представил пред свидетелите за управителя към момента на проверката, давал указания на персонала и извършвал ръководни действия в заведението.

Свидетелят Д. счела, че жалбоподателят, който бил салонен управител на бара, е извършил нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ, тъй като допуснал клиенти да пушат посочените изделия и съставила срещу него на място акт за установяване на административно нарушение, тъй като С. в качеството си на управител допуска тютюнопушене на закрито обществено място.

Въз основа на акта е издадено и обжалваното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от показанията на св. Д. и свидетеля Б., както и от писмените доказателства приобщени към доказателствения материал по делото по реда на чл. 283 НПК, които съдът кредитира изцяло, тъй като същите кореспондират помежду си, не се опровергават от нито едно събрано по делото доказателство или доказателствено средство и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда. От показанията на свидетелката Д. се установява, че помещението е било закрито - в сграда, а клиенти са употребявали бездимни тютюневи изделия, не е имало дим, пушек или миризма на тютюневи изделия.

Що се отнася до качеството на свидетеля С., видно от показанията и на двамата свидетели, С. фактически е изпълнявал длъжностни функции по управление на заведението, ръководел го е, следял е реда в салона, давал е указания на персонала, както посочва и свидетелят Б.. Видно от представения трудов договор и длъжностна характеристика, освен фактически, С. и по силата на тези документи е придобил длъжностно качество на управител на заведението и му е вменено неговото управление към датата на проверката. Същият е годен субект на нарушението по чл.218, ал.2 от Закона за здравето, противно на изложеното в жалбата.

Единственото противоречие между показанията на разпитаните свидетели се установява по отношение на това какви изделия са употребявали посетителите. Свидетелят

Б. твърди това да са цигари, което обаче се опровергава от показанията на Д. и съставения АУАН и НП, според които жалбоподателят е наказан за допуснатата употреба на бездимни тютюневи изделия. Съдът не кредитира показанията на Б. в тази им част, доколкото същият няма точен спомен за констатациите по време на проверката. Приложеният констативен протокол не допринася за изясняване на обективната истина, доколкото в него само лаконично се съдържа твърдение за нарушение на чл.56 от ЗЗдр, но не и обстоятелна във връзка с начина на нарушение на забраната.

Съдът кредитира писмените доказателства по делото, които допринасят за изясняване на фактическата обстановка.

Видно от информацията, предоставена от Филип Морис България ЕООД – официален вносител на посочените в АУАН и НП тютюневи изделия същите са бездимни такива, нагряват тютюна до 350 градуса, но не предвижват горене и при употребата им не се образува дим/пушек. Същите представляват електронни средства за нагряване на тютюн и не протича процес на горене по време на употреба, като видно от приложените от тях документи от Министерството на икономиката, устроятното е вписано като бездимно тютюнево изделия.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

При разглеждане на дела по оспорени НП районният съд е винаги инстанция по същество - чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие (право и задължение) съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени в предвидените в ЗАНН процесуални срокове. Нарушението е описано ясно и точно със всички съставомерни признаци и правната квалификация е съответна на описанието. От НП е видно, че се поддържа, че то се изразява в това, че жалбоподателя като салонен управител е допуснал да се наруши забраната за тютюнопушене в закрити помещения в заведението. АУАН и НП са издадени от компетентен орган, овластен по силата на чл.231, ал.2 от ЗЗдр, за което са налични доказателства по делото.

Въпреки това обаче, съдът констатира, че е нарушен материалният закон и деянието не съставлява административно нарушение.

Чл. 56, ал. 1 ЗЗдр въвежда забрана за тютюнопушенето в закритите обществени места. Несъмнено процесният бар е обществено място, доколкото е предназначено за посещение от хора за консумация на храни и напитки и достъп до него имат неограничен кръг лица, което отговаря на изискването на §1а от ДР на закона, според който текст "Обществени места" по смисъла на чл. 54а, 56 и чл. 56а, ал. 2 и 3 са всички места, които са обществено достъпни и/или предназначени за обществено ползване, без оглед на собствеността или правото на достъп, включително и изчерпателно изброените.

Барът е бил закрито помещение – имало е четири плътни стени, покрив, което

отговаря на общоупотребимото значение на думата.

Жалбоподателят като салонен управител, е имал задължението да контролира реда в заведението /видно от т. 5 от основните задължения по длъжностната му характеристика/, което включва и спазването на законовите забрани от работещите и посетителите в бара. Ето защо, съдът намира, че той се явява годен субект на административнонаказателна отговорност за това нарушение. Допустителството, като форма на изпълнително деяние на нарушението е предвидено в чл. 218, ал. 2 ЗЗдр, според който текст, който допусне в управляван от него обект извършването на нарушение на чл. 54, 56 или 56а, се наказва с глоба от 300 до 500 лв., с имуществена санкция от 1 000 до 1 500 лв., когато нарушението е извършено от едноличен търговец, или с имуществена санкция от 3 000 до 5 000 лв., когато нарушението е извършено от юридическо лице.

Следва обаче да се има предвид, че така описаното деяние не съставлява административно нарушение. Видно от цитираните текстове, законодателят е въвел единствено забрана за тютюнопушенето в закритите обществени места, а не употребата на тютюн въобще. Съдът намира, че употребата на посочените в АУАН и НП и установени от проверяващите бездимни тютюневи изделия не попадат в приложното поле на забраната и допускането на тяхната употреба на закрити обществени места не е нарушение на посочената разпоредба. Това е така, защото в допълнителните разпоредби на Закона за здравето липсва легална дефиниция и обяснение на понятието тютюнопушене. Единствено в §43 е посочено, че "Тютюневи изделия" са изделията по смисъла на § 1, т. 4 от допълнителните разпоредби на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия, а §44 посочва, че изделия, свързани с тютюневите изделия, са изделията по смисъла на § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия.

Очевидно, за да се разбере смисъла на понятието „тютюнопушене“ следва да се ползват легалните дефиниции на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия. Съгласно §4 от последния, "Тютюневи изделия" са изделия, които могат да бъдат консумирани и са съставени дори и частично от тютюн. В случая, видно и от справка на официалния вносител на устройствата Iqos И Glo, става въпрос за тютюнево изделие, противно на изложеното в жалбата. Безспорно от показанията на свидетелката Д. се установява, че се касае за именно тази марка устройства, които служат за нагряване на тютюн. Следва обаче да се има предвид, че чл.56 от ЗЗдр не забранява всякаква употреба на тютюневи изделия на закрити обществени места, а единствено тютюнопушенето, респективно пушенето на тютюна, но не и други форми на неговата употреба. Според §5 от Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия "Тютюневи изделия за пушене" са тютюневи изделия, различни от бездимните тютюневи изделия. Позовавайки се на тази легална дефиниция, следва в приложното поле на забраната на чл.56 от ЗЗдр да се включват само тютюневи изделия, които не са бездимни, т.е да отделят дим/пушек, доколкото въвеждайки посочената забрана, законодателят държи сметка единствено дали от тютюневото изделие при употреба се отделя или не дим/пушек. Съгласно §5е от Закона за

тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия "Бездимно тютюнево изделие" е тютюнево изделие, чиято консумация не се извършва чрез процес на горене, включително тютюн за дъвчене, тютюн за смъркане и тютюн за орална употреба. Изброяването очевидно не е изчерпателно, а примерно. В този смисъл и тълкуваната в светлината на посочената легална дефиниция, забраната на чл.56 от ЗЗдр не се прилага за тютюневи изделия, които се консумират чрез способ, различен от горене. Видно от събраните по делото материали, описаните в НП и АУАН устройства не предвиждат и не допускат при употреба горене на тютюна, което както бе установено от показанията на свидетелката Д., не произвежда дим/пушек, както и мирис.

Поради изложените съображения съдът намира, че допускайки употребата на устройства за нагриване, но не и за запалване/горене на тютюнево изделие, жалбоподателят не е осъществил състава на вмененото му административно нарушение.

Следва отново да се посочи, че ако законодателят е целял да забрани употреба на какъвто и да е вид тютюневи изделия, предвидени в Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия е следвало да посочи, че се забранява именно употребата им, а не само тютюнопушенето, какъвто в случая не е налице, като частен случай на вид употреба на тютюнево изделие. В този смисъл и с оглед настоящата редакция на чл.56, ал.1 от ЗЗдр, така описаното деяние не съставлява административно нарушение.

По изложените съображения, съдът намира, че НП следва а бъде отменено

Право на разноски има жалбоподателят, който претендира и доказва заплащането и уговарянето на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева. Същото следва да се присъди в тежест на СРЗИ.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) изх. № РД-05-0139/26.07.2023г., издадено от директора на Столична регионална здравна инспекция (СРЗИ), с което на основание чл. 218, ал. 2 от Закона за здравето /ЗЗ/ на В. В. С. с ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ.

ОСЪЖДА Столична регионална здравна инспекция да заплати на В. В. С. с ЕГН ***** сумата от 400 –разноски по делото

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София - град в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____

